

Sprva nismo vedeli, kako naj se začnemo reševati iz zaklenjenega prostora. (FOTO: MARKO FEIST)

Po 55 minutah smo le prišli do cilja – čudežnega napoja, ki nas je popeljal nazaj v svobodo. (FOTO: MARKO FEIST)

Se v tem zaboju skriva končna rešitev? (FOTO: MARKO FEIST)

Ljubljanska soba pobega razprodana

- Obiskali smo Profesorjevo skrivnost, eno prvih tako imenovanih sob pobega pri nas
- V igri se mora ekipa prek različnih ugank v 60 minutah rešiti iz zaklenjenega prostora

MAJA KEPIC
maja.kepic@slovenskenovice.si

LJUBLJANA Zunaj se je ravno stemnilo, ko smo prispeli pred staro ljubljansko hišo na Poljanski cesti. »Pritisni na zvonec,« je pisalo na vratih. In smo. Vrata so se odprla in stopili smo v nenavaden prostor. Čudne slike po stenah, debele in zaprašene knjige v starih omarah, velik zaboj, priklenjen s težko verigo, in druge podobne reči ustvarjajo posebno, skrivnostno vzdušje. »Bila je hladna temna noč, ko mi je končno uspelo,« se je naenkrat oglasilo iz zvočnika, gospod na drugi strani se je predstavil kot profesor Rufus Amadeus. Po desetletjih raziskovanja starih besedil in pozabljenih tekstov, eksperimen-

mentiranja in izpopolnjevanja je, kot je povedal, končno ustvaril čudežni napoj. »Imate le eno uro, da ga najdete, da razkrijete Profesorjevo skrivnost in pobegnete, preden se vrata zaklenejo za vedno. Samo tisti, ki si resnično zaslužijo, bodo dobili mojo zapuščino...«

Večina ekip za rešitev potrebuje kar celo uro, mogoče kakšno minuto manj, rekord je bil 40 minut.

Čas je začel teči. Sprva nismo vedeli, kako oziroma kje naj se sploh lotimo naloge. A počasi smo začeli sestavljati zgodbo. Oštevilčeni predmeti, razmetani po vsem prostoru, polno zaklenjenih predalov, ključni na nenavadnih mestih, slike, zna-

ki, oblike, za katere smo takoj sklepali, da nekaj pomenijo... Vse naštetost se je le začelo povezovati, uganke so končno začele dobivati smisel. In po 55 minutah smo zacvilili od navdušenja. »Uspelo nam je!« smo se kot majhni otroci razveselili majhne rumene stekleničke –

ki vodijo do končne rešitve, ter sam koncept, zgodba je v vsaki sobi drugačna. »Zadnjič je bila pri nas družba Italijanov, ki so bili po koncu igre tako vznemirjeni, da so nas vprašali, ali imamo v Ljubljani še kakšno podobno sobo. Poslali smo jih na Trdinovo in od tam niso odšli nič manj navdušeni kot od nas. V enem dnevu so se tako preizkusili tako v Profesorjevi skrivnosti kot v (m)Učilnici,« je skupno zgodbo o uspehu opisal Žiga Tomc, univerzitetni diplomirani strojni inženir.

Ko konkurenca združi moči

Za celotno zgodbo stoji zagnana ekipa Ljubljancin, treh mladih strojnikov, Žige, Nejca in Olge, ki so avtorji ugank, in njihove kreativne direktorice Nataše Potočnik. »Na začetku smo bili pravzaprav dve različni ekipi, lahko rečem, da celo konkurentje. Oktobra lani, torej pred dobrimi tremi meseci, sem s svojo ekipo Emaginarium namreč odprla prva dva tako imenovana escape rooma (sobi pobega) pri nas, in sicer (od)Rešitev in (m)Učilnico, obe sta na Trdinovi v Ljubljani. Mesec za tem pa se je tukaj, na Poljanski, odprla še Profesorjeva skrivnost. To so pod znamko Way Out ustvarili Žiga, Nejc in Olga. Obe ekipi, Emaginarium in Way Out, sta se nato odločili, da ne bosta po slovensko obdelovali vsaka svojega vrtilčka, temveč bosta svoje sile enotno združevali pod isto, krovno znamko,« je razložila Potočnikova. Filozofija vseh treh sob, zdaj združenih pod imenom Emaginarium, je enaka, torej pobegniti iz sobe v eni uri, a zanke in uganke,

ki vodijo do končne rešitve, ter sam koncept, zgodba je v vsaki sobi drugačna. »Zadnjič je bila pri nas družba Italijanov, ki so bili po koncu igre tako vznemirjeni, da so nas vprašali, ali imamo v Ljubljani še kakšno podobno sobo. Poslali smo jih na Trdinovo in od tam niso odšli nič manj navdušeni kot od nas. V enem dnevu so se tako preizkusili tako v Profesorjevi skrivnosti kot v (m)Učilnici,« je skupno zgodbo o uspehu opisal Žiga Tomc, univerzitetni diplomirani strojni inženir.

Pridejo tudi doktorji matematike

Najtežje, pravijo, je bilo določiti težavnost nalog. »Ne sme biti niti prelahko niti pretežko. V obeh primerih bi bila igra namreč dolgočasna. V prvem primeru zato, ker bi naloge reševali prehitro, v drugem pa, ker nič ne bi klapalo, in bi igralcem padla motivacija. Uganke so sicer avtorske in torej res povsem naše, pri težavnosti pa smo si pomagali tako, da smo obiskovali podobne sobe v tujini in se sami preizkušali v različnih ugankah,« je razložil Žiga. Večina ekip – z več ali manj namigi, ki jih dobi v a j o po zvoč-

niku – za rešitev potrebuje kar celo uro, mogoče kakšno minuto manj, rekord je bil 40 minut. »Brez namigov. A poudariti moram, da so bili to trije doktorji matematike, ki so pred našo Profesorjevo skrivnostjo razrešili že tudi precej drugih podobnih sob v tujini,« nas je potolažil mladi strojnik. Sobe pobega so se najprej pojavile pred kakšnim desetletjem, in sicer na Japonskem. »Največ v Evropi jih najdemo na Madžarskem, tam jih imajo v skorajda vsakem mestu, tudi po deset v enem. Najemnine so tam precej nižje in je zato vse skupaj nekoliko lažje postaviti, mislim, seveda, s finančnega vidika,« je povedala Potočnikova. »Sicer pa so t. i. escape roomi vse bolj prepoznavni po vsem svetu, veliko turistov se poleg tega, da se pouči o mestnih znamenitostih, najprej pozanimajo prav o tem – torej, kje lahko obiščejo takšno sobo.« V ta namen je

»Ključne iščete tudi na najbolj nenavadnih krajih,« je eno od navodil profesorja. (FOTO: MARKO FEIST)

ekipa pripravila dvojezično igro, v slovenščini in angleščini. »December je bil čisto nor, vsi termini so bili razprodani. Dobro nam kaže tudi za naprej,« je ponosno povedal Žiga. »Vseskozi imamo v mislih tudi to, kako bi nadgradili projekt, kmalu bomo v Kranjski Gori postavili igro pobega, narejen seveda – iz ledu,« je še povedala Potočnikova. ■

»Pritisnite na zvonec,« piše na vratih stare ljubljanske hiše na Poljanski cesti. (FOTO: MARKO FEIST)

Kreativna direktorica Nataša Potočnik in avtorji igre, med njimi je mladi strojnik Žiga Tomc, pišejo zgodbo o uspehu. (FOTO: MARKO FEIST)